

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝ. ΗΡ. ΜΑΛΛΩΣΗΣ

ΕΤΟΣ Γ'. ΤΕΥΧΟΣ 126^{ON}

24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1927

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κύριον ἄρθρον.—	Ἡ ἀφίξις τοῦ κ. Βενιζέλου
Χ. Παπαντωνίου—	Ἡ ἔννοια τῆς Ἀναστάσεως
Ἑμμ. Ἰ. Τσουδεροῦ—	Ἡ Οἰκονομικὴ κρίσις
Εὐαγ. Φαρμακίδου—	Ἡ ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου
Γ. Κ. Σκαλιέρη—	Οἱ Ἑλληναλβανοὶ
Ἐξωτερικὴ ἑβδομάς	
Ἐσωτερικὴ »	
Οἰκονομολογικὴ »	

ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ ΤΡΕΙΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΕΣ ΤΗΝ "ΝΕΑΝ ΕΠΟΧΗΝ,"
ΑΠΟΚΤΑΤΕ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΗΣ ΔΩΡΕΑΝ ΔΗΨΕΩΣ
ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ
ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΔΗΜ. ΓΟΥΝΑΡΗ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὅστις ἐκ τῶν ἀγοραστῶν τῆς "Νέας Ἐποχῆς" προ-
σαγάγῃ ἢ ἀποστείλῃ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Σταδίου 24
πλήρῃ σειρὰν δέκα πέντε δελτίων, ὡς τὸ παρὸν, θα
λάβῃ ΔΩΡΕΑΝ τὸν δευτέρον τόμον τῆς πολιτικῆς
Ἱστορίας Δ. Γούναρη. ἀποκόψατε τὸ παρὸν.
(ΕΚ ΤΟΥ ΔΟΣΗΤΗΡΙΟΥ)

ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΣΙΜΕΝΤΩΝ Ο "ΤΙΤΑΝ"

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ 3.000.000 ΔΡΑΧ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 6-34

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 33 ΤΗΛ. ΑΡΙΘ. 5-77
Γραφεία φωτώσεων ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
Τηλ. αριθ. 2-73

Τηλεγραφική Διεύθυνσις

"ΣΙΜΕΝΤΟΤΙΤΑΝ ΑΘΗΝΑΣ."

Τσιμέντα «Τιτάν» τύπου «Πορτλάν» (Ciment artificiel Portland) αντιποικι-
νόμενα εις τούς αδιαφορέτους επισημοὺς κανονισμοὺς τῶν πολιτισμένων Κρατῶν
δι' ἔργα ἐκ Μπετόν πάσης φύσεως.

Βέτον armé λιμενικά πλακοποιία, ἐπιστρώσεις, ὑποστρώσεις ὁδῶν, κατασκευὴ
πλίνθων (τουβλῶν) καὶ ὀγκολίθων (ἀγκωνάρια), πρέκια κτλ.

Τσιμέντο «Κύκλωψ». Εἰδικὴ κονία, κατέλληλος διὰ τὴν παρασκευὴν ὑδραυλικῶν
ἀμμοκονιμάτων διὰ συνήθεις λιθοδομὰς ἢ πλινθοδομὰς, ἀντικαθιστῶσα μὲ πλεῖστα ὅσα
προτερήματα τὰ ἀμμοκονιάματα ἐξ ἀσβέστου.

Πολὺ ταχύτερα πῆξις. Ἀσυγκρίτως μεγαλειτέρα ἀντοχή, ὅθεν: Ταχύτης ἐκτελέσεως.
Σημαντικὴ ἐλάττωσις τοῦ πάχους τῶν τοίχων, ἤτοι: Κέρδος εἰς χρήσιμον χωρὸν καὶ
οἰκονομία εἰς ἐργατικά καὶ ὀγκον λιθοδομῆς.

ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΔΙ' ΕΡΓΑ ΑΙΜΕΝΙΚΑ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΝΤΩΝ & ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

33 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 33

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ ΕΙΣ ΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΚΑΙ ΚΩΜΟΠΟΛΕΙΣ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

Χημικά λιπάσματα.—Εἰδικὰ σύνθετα λιπάσματα διαφόρων τύπων διὰ πᾶσαν ἐν
γένει καλλιέργειαν καὶ ἄλλα (ἀζωτοῦχα, ὑπερφωσφορικά, καλιοῦχα).

Ὄξέα.—Θεικόν, Νιτρικόν, Ὑδροχλωρικόν, Θεικὸς σίδηρος, Περσπορίνη.

Εἶδη Ὑαλουργείου.—Ὑαλοπινάκες κοινοὶ (τζέμια), ἐπιτραπέζια καὶ ἡ. Φιάλαι παντὸς
εἴδους, Λαμίζαναι κ.λ.π.

Ἡ Ἑταιρία ἔχει ἰδιαιτέραν τμημα ΓΕΩΠΟΝΙΚΟΝ τὸ ὁποῖον παρέχει δωρεάν,
προφορικῶς ἢ δι' ἀλληλογραφίας, πᾶσαν πληροφορίαν δι' ὅλα τὰ γεωργικὰ ζητήματα
καὶ εἰδικῶς διὰ τὴν χρῆσιν τῶν χημικῶν λιπασμάτων της.

ΕΤΟΣ Γ'.

24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1927

ΤΕΥΧΟΣ 126ον

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

Διευθυντής: ΙΩΑΝ. ΜΑΛΛΩΣΗΣ

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

"Ίσως νὰ βαρύνῃ μερικοὺς ἢ ἀτελεύτη-
τος μνημόνευσις τῶν κεντρικῶν γεγονό-
των τῆς θρησκείας ἡμῶν καὶ ἡ συναφῆς
διὰ τοῦ λόγου ἐμφάνισις τῶν συναισθημά-
των καὶ τῶν κρίσεων, τὰς ὁποίας προ-
καλεῖ αὕτη. Καὶ εἰς τοῦτο συντελεῖ βε-
βαίως καὶ τὸ ἀδιάσπαστον τοῦ σκότους,
διὰ τὴν ἀνθρωπίνην λογικὴν καὶ πείραν,
τὸ ὁποῖον καλύπτει τὰ θαυματολογικὰ
σημεῖα τῆς θρησκείας, τὴν ὑπερφυσικὴν
ἀποψιν αὐτῆς. Ἀλλὰ ὁ θρησκευτικὸς κύ-
κλος—ὁ χριστιανικὸς, διὰ νὰ γίνωμεν
συγκεκριμένοι—εἶνε ὡκεανὸς ἀνευ ὁρίων,
εἶνε αὐτὸ τὸ ἀπαντὸν τῆς ἐσωτερικῆς ἀν-
θρωπίνης φύσεως, ἀλλὰ εἶνε, πρὸς τοῦ-
τοις καὶ τὸ συνεχὲς ὑπόβαθρον, ὁ κεντρι-
κὸς ἀρμός, τῆς ἱστορικῆς ἐξελλίξεως τοῦ
ἀνθρώπου: Δύναται νὰ καθορισθῇ, δύ-
ναι ν' ἀπαρτιωθῇ ἀπέναντι τῆς ἀντι-
λήψεως καὶ τῆς συνειδήσεως ἡμῶν τὸ
ψυχολογικὸν ἡμῶν περιεχόμενον; Δύ-
ναι ποτὲ νὰ προσμετρηθῇ καὶ νὰ δια-
γραφῇ ἀκριβῶς ἡ σχέσις τοῦ ΕΓΩ ἡμῶν
πρὸς τὸ ἀπείρον τῆς δημιουργίας καὶ τῆς
Ζωῆς, ἀλλὰ, πρὸς τοῦτοις καὶ ἐν ταυτῷ,
καὶ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν ἡμῶν ἀπείρον; Τὸ
θρησκευτικὸν συναίσθημα, ἡ θρησκευ-
τικὴ Ἰδέα, ἀπορρέουσα ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ
ἀπροσδιόριστον ὑπὸ τῆς ἀντιλήψεως καὶ
τῆς συνειδήσεως τοῦ ἔξω καὶ τοῦ ἔσω
κόσμου, θὰ εἶνε αἰωνία, ἀλλὰ ταῦτοχρό-
νως ἀκολουθεῖ καὶ ὅλας τὰς μεταλλαγάς,
τὰς μεταμορφώσεις καὶ τὰς ἐμφανίσεις,
τὰς ὁποίας παρουσιάζει μοιραίως ἡ ἀντί-
ληψις καὶ ἡ συνείδησις ἡμῶν περὶ τῶν
ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν ἀπόψεων
τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ζωῆς, αἰτίνες
καὶ ἀσύλληπτοι κατὰ τὴν οὐσίαν αὐτῶν
εἶνε καὶ ἀπροσδιόριστοι κατὰ τὴν ἐμφά-
νισιν καὶ τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν. Ἡ θρη-
σκεία ἔχει ὡς ἀντικειμενικὸν λόγον, ὡς
πραγματολογικὴν αἰτιολογίαν, τὴν ἀ-
γνοίαν καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀνθρώ-
που. Ποῖος δύναται νὰ εἴπῃ, ὅτι εἶνε πο-
τὲ δυνατόν νὰ ἐξετελισθῇ τὸ κεφάλαιον
αὐτὸ τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς ἀδυναμίας
τοῦ ἀνθρώπου; Ἡ Ἐπιστήμη, ἡ Τέχνη,
ἡ ἀνθρωπίνη ἐμπειρία, ἡ ἱστορικὴ ἐξέ-
λιξις παρουσιάζουσι κυρίως ἀνανέωσιν
τῶν ἰδίων ἀπόψεων καὶ σημείων ἀγνοίας
καὶ ἀδυναμίας, ὑπὸ νέας μορφῆς καὶ συν-
θήκας, καὶ πολλὸν ὀλιγώτερον ἐξαφανίζου-
σιν αὐτάς. Οὔτε πράγματι σοφὸς, οὔτε
πράγματι ἰσχυρὸς εἶνε προωρισμένος νὰ
ἀποβῇ ὁ ἀνθρώπος διὰ τῆς προσπάθειας
του καὶ τῆς ἐξελλίξεως, ὥστε ν' ἀπαλλα-
χθῇ μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τοῦ
περιεχομένου τῆς θρησκείας. Ὡστε αὕτη
ἔχει, ἀντικειμενικῶς, ὀντολογικῶς, ἀπα-
ράγραπτον καὶ αἰώνιον λόγον ὑπάρξεως.
Ἀλλὰ, πρὸς τοῦτοις, ἡ ἀπειρικότης, τὸ
μυστήριον, ἡ μαγανεία, τὸ λυτρωτικὸν
στοιχεῖον τοῦ περιεχομένου τῆς εἶνε καὶ
ἕτερος λόγος, βαθύτερος καὶ πολλὸν ἐσω-
τερος, τῆς ὑπάρξεώς της, λόγος ἀνταπο-
κρινόμενος εἰς τὸ ὅτι οὔτε ἡ Ἐπιστήμη,
οὔτε ἡ Τέχνη, οὔτε ἡ ὕλικὴ ἱκανοποίησις
δύνανται νὰ θεραπεύσουν τὴν ἐνδοτέραν
κίνησιν, τὰς ἀνάγκας τῆς ἐνδοτέρας φύ-
σεως τοῦ ἀνθρώπου, τὴν συναισθητικὴν
τοῦ νόσου. Ὁ συναισθητικὸς κόσμος κα-
θορίζει κατ' ἀρχὴν καὶ κατὰ τέλος τὴν
ζωὴν καὶ τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ἀνθρώπου,
καὶ ὅταν οὗτος εὐρίσκει εἰς δυσαρμο-
νίαν καὶ εἰς διακύμανσιν, ὅταν πλησ-
σεται ὑφ' ἑαυτοῦ, καμμία γνώσις καὶ
καμμία ἐμπειρία καὶ καμμία ἀναλογία
προηγούμενου δὲν δύνανται νὰ τὸν ἰσο-
σταθμίσουν, παρὰ μόνον ἡ πίστις εἰς Θεὸν
παντοδύναμον καὶ δίκαιον, ἡ πεποίθη-
σις, ὅτι ὁ ἀνθρώπος θὰ δικαιωθῇ μίαν
ἡμέραν διὰ τὰς ὁδύνας, τὴν ἀντινομίαν
καὶ τὴν ἀρρυθμίαν τοῦ παρόντος. Αἱ
ἀρχαὶ τῆς Προνοίας, τῆς Δικαιώσεως καὶ
τῆς Ἀθανασίας, ἤτοι αἱ θεμελιώδεις
αὐταὶ ἀρχαὶ τοῦ χριστιανισμοῦ—θρη-

σκεία καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀνθρώ-
που. Ποῖος δύναται νὰ εἴπῃ, ὅτι εἶνε πο-
τὲ δυνατόν νὰ ἐξετελισθῇ τὸ κεφάλαιον
αὐτὸ τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς ἀδυναμίας
τοῦ ἀνθρώπου; Ἡ Ἐπιστήμη, ἡ Τέχνη,
ἡ ἀνθρωπίνη ἐμπειρία, ἡ ἱστορικὴ ἐξέ-
λιξις παρουσιάζουσι κυρίως ἀνανέωσιν
τῶν ἰδίων ἀπόψεων καὶ σημείων ἀγνοίας
καὶ ἀδυναμίας, ὑπὸ νέας μορφῆς καὶ συν-
θήκας, καὶ πολλὸν ὀλιγώτερον ἐξαφανίζου-
σιν αὐτάς. Οὔτε πράγματι σοφὸς, οὔτε
πράγματι ἰσχυρὸς εἶνε προωρισμένος νὰ
ἀποβῇ ὁ ἀνθρώπος διὰ τῆς προσπάθειας
του καὶ τῆς ἐξελλίξεως, ὥστε ν' ἀπαλλα-
χθῇ μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τοῦ
περιεχομένου τῆς θρησκείας. Ὡστε αὕτη
ἔχει, ἀντικειμενικῶς, ὀντολογικῶς, ἀπα-
ράγραπτον καὶ αἰώνιον λόγον ὑπάρξεως.
Ἀλλὰ, πρὸς τοῦτοις, ἡ ἀπειρικότης, τὸ
μυστήριον, ἡ μαγανεία, τὸ λυτρωτικὸν
στοιχεῖον τοῦ περιεχομένου τῆς εἶνε καὶ
ἕτερος λόγος, βαθύτερος καὶ πολλὸν ἐσω-
τερος, τῆς ὑπάρξεώς της, λόγος ἀνταπο-
κρινόμενος εἰς τὸ ὅτι οὔτε ἡ Ἐπιστήμη,
οὔτε ἡ Τέχνη, οὔτε ἡ ὕλικὴ ἱκανοποίησις
δύνανται νὰ θεραπεύσουν τὴν ἐνδοτέραν
κίνησιν, τὰς ἀνάγκας τῆς ἐνδοτέρας φύ-
σεως τοῦ ἀνθρώπου, τὴν συναισθητικὴν
τοῦ νόσου. Ὁ συναισθητικὸς κόσμος κα-
θορίζει κατ' ἀρχὴν καὶ κατὰ τέλος τὴν
ζωὴν καὶ τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ἀνθρώπου,
καὶ ὅταν οὗτος εὐρίσκει εἰς δυσαρμο-
νίαν καὶ εἰς διακύμανσιν, ὅταν πλησ-
σεται ὑφ' ἑαυτοῦ, καμμία γνώσις καὶ
καμμία ἐμπειρία καὶ καμμία ἀναλογία
προηγούμενου δὲν δύνανται νὰ τὸν ἰσο-
σταθμίσουν, παρὰ μόνον ἡ πίστις εἰς Θεὸν
παντοδύναμον καὶ δίκαιον, ἡ πεποίθη-
σις, ὅτι ὁ ἀνθρώπος θὰ δικαιωθῇ μίαν
ἡμέραν διὰ τὰς ὁδύνας, τὴν ἀντινομίαν
καὶ τὴν ἀρρυθμίαν τοῦ παρόντος. Αἱ
ἀρχαὶ τῆς Προνοίας, τῆς Δικαιώσεως καὶ
τῆς Ἀθανασίας, ἤτοι αἱ θεμελιώδεις
αὐταὶ ἀρχαὶ τοῦ χριστιανισμοῦ—θρη-

σκείας τῶν θρησκευτῶν καὶ ἀναποσπά-
σεως πλέον συνδεδεμένης μετὰ τὴν ἐξέλιξιν
τοῦ νεωτέρου Πολιτισμοῦ—ἀνταποκρί-
νονται ἐπομένως βαθύτατα πρὸς τὰς ψυ-
χολογικὰς ἀνάγκας καὶ διακινῶναι
ἡμῶν εἶνε τὸ μόνον μέσον καθάρσεως τῆς
ψυχικῆς ἡμῶν τραγωδίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν
κανεὶς ποτε ἐν τῷ κόσμῳ οὔτε ἀπηλλά-
χθη οὔτε θ' ἀπαλλαχθῇ Ἀφ' ἐτέρου
δέ, ποῖος δύναται ν' ἀρνηθῇ, ὅτι ἡ Χρι-
στιανικὴ θρησκεία εἶνε ἡ ἀτμοσφαῖρα,
ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ νεωτέρα Ἱστορία «ζῇ καὶ
κινεῖται καὶ ἐστὶ», ὅπως εἶπεν ὁ Παῦ-
λος διὰ τὸν Θεόν, ὅτι «ἐν αὐτῷ ζῶμεν
καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν»; Ἡ ἀδιάκο-
πος λοιπὸν κατανοητικὴ μνημόνευσις
τῶν κυριωτέρων γεγονότων καὶ ἀπόψεων
τῆς θρησκείας ἡμῶν εἶνε ὡς μία πιστο-
ποίησις παρὰ τῆς καθολικῆς συνειδή-
σεως, ὅτι ἡ γνῶσις καὶ ἡ ἱστορικὴ ἐμπει-
ρία,—παρουσίασασαι πλέον ἐν τῇ ἐξε-
λίξει τὰ κεντρικώτερα καὶ θεμελιωδέ-
στερα σημεῖα αὐτῶν—εἶνε ἀνεπαρκεῖς
νὰ παράσχωσιν εἰς τὸν Ἀνθρώπον τὴν
ἐνδοτέραν γαλήνην καὶ τὴν ἰσορροπῆσιν
τοῦ πνεύματός του, αἵτινες εἶνε οἱ πραγ-
ματικοὶ ὁροὶ τῆς εὐτυχίας του. Ὁ Ἀν-

θρώπος, ὁ ἄλλοτε πλουτισμένος καὶ ἄλ-
λοτε ἀλυσσοδεμένος μετὰ τὰς δημιουργίας
τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Τέχνης, δὲν δύ-
ναι νὰ σταθῇ στερεῶς ἐν τῇ ζωῇ εἰς
τοὺς πόδας του χωρὶς τὸ θρησκευτικὸν
συναίσθημα καὶ τὸν θρησκευτικὸν προ-
σανατολισμόν. Καὶ εἶνε ἀστεϊρευτος ἡ
ἀνάγκη τοῦ προσανατολισμοῦ τούτου,
ὅπως εἶνε ἀστεϊρευτος καὶ ἡ ἀπαίτησις
τοῦ Ἑνδον τοῦ Ἀνθρώπου, μόνον ἐπι-
φανειακῶς ἱκανοποιουμένη δι' ἄλλων
μέσων καὶ ἀπόψεων. Διὰ τὸν χριστιανὸν
ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς θρη-
σκείας του θὰ εἶνε πάντοτε τὸ τεκμή-
ριον καὶ τὸ προείκασμα καὶ τῆς ἰδικῆς
του ἐσωτερικῆς ἀναστάσεως. Ὡς τοι-
αύτην, ἃς τὴν χαιρετίζωμεν καὶ ἡμεῖς
σήμερον, δύο σχεδὸν χιλιετηρίδας μετὰ
τὰ κοσμοϊστορικὰ ταῦτα φαινόμενα τοῦ
θανάτου καὶ τῆς ἐπανεμφάνισσας τοῦ
Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ
ἃς πληρωθῶμεν καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν κα-
θολικὸν καὶ ὑψηλὸν Ἰδεολογισμόν, ἀπὸ
τὸ κοσμολογικὸν πνεῦμα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον
διακυμαίνεται ὁ Χριστιανισμὸς ἀνὰ τὸ
κύκλωμα τῶν αἰώνων.

Χ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Ἡ Χρῆστος Κεφαλῆς τῆς Δομνίστας καὶ
ἡ Μεσολογγίτισσα Μαρία, δύο μεγαλειότη-
τες μετ' ἐπιφανῆ θέσιν εἰς τὰς ἀφθόρους ἀνα-
πολήσεις τῆς ζωῆς μου.

Καὶ οἱ δύο ἀθάνατα λείψανα, φωτοβόλα
καλλιτεχνήματα τῆς θουλικῆς Ἐξόδου.

Πεντακονταετία διέρευσε ἀλλ' αἱ προ-
σφιλεῖς μορφαὶ ζῶσιν εἰς τὴν καρδίαν μου,
ὁρθοῦνται εἰς τὴν μνήμην ὡς χθεσινὰ ἐν-
τυπώσεις, ὡς στήλαι νεουργεῖς λαξευμέναι
ἀπὸ Φειδῖαν, αἰώνια ἀποτυπώματα τοῦ Ὑ-
ψηλοῦ καὶ τοῦ Ὁραίου—Γεννήματα καὶ θερέ-
ματα τῆς Βασιλείας—τοῦ Κόσμου Ἐλευθε-
ρίας.—Ὁ Κεφαλῆς.

Ὁ Χρῆστος Κεφαλῆς, ὁ πελώριος καὶ ὁρ-
δόκομος μετὰ τὰ ἄλλα χαρακτηριστικὰ προ-
σβύτης, μετὰ τὸ ἐπίμηκες φέσιον τῆς ἐποχῆς,
ποῦ θὰ ἐβάρυνεν εἰς τὰ σημερινὰ κουφιο-
κεφαλάνια μέχρις ἐξαρθρώσεως, μετὰ τὴν ἀση-
μένια κορώνα, τὸ μόνον παράσημον τῶν
Ὑπερτάτων ἀγώνων του, ἦτο ἀπὸ τοὺς ἐλευ-
θέρους πολιορκημένους, οἱ ὁποῖοι διέσχισαν

ἐπιήρεις τὰς ἐχθρικὰς τάξεις καὶ διεσώθη-
σαν εἰς Δερεβέκιαν. Ἡ Πατοῖς του ἀπέ-
νευμε σύνταξιν εἰκοσάδραχον. Εἶχε μέγала
δικαιώματα, ἀλλ' ἄκακα καὶ ἀπονήρευτα ἐξε-
τοπίσθη ἀπὸ ἐπιτηδεύουσιν, οἱ ὁποῖοι μόνον
ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν Ὁρέων εἶδον ἴσως
τὴν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου.

Δὲν ἔλειπε καὶ τότε ἡ βδελυρὰ ὀλιγαρχία
μετὰ τὰ χαμαίζηλα συμφέροντα. Ὑπῆρξαν
πάντοτε κοτσαμπάσηδες μετ' ἐμετικὴν ἀλαζο-
νεῖαν καὶ ἀηδέστερον ἐγωϊσμόν.

Καὶ ποία ἐποχὴ δὲν ἐμφανίζει νοσογόνους
ἐστίας καὶ ἐκδηλώσεις τοῦ κακοῦ.

Ὁ Κεφαλῆς ἄλλως τε δὲν ἐχύνετο εἰς τὰς
φλόγας τῶν μαχῶν ἀπὸ τὸ κέντρισμα ἀξιο-
μάτων καὶ ἀμοιβῶν. Ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν
τῶν γιγάντων ἐκείνων, τοὺς ὁποῖους ἐναψύ-
χωνε καὶ ἐθέρμαινε μόνον ἡ λάβα τῆς Πί-
στεως τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ Ἐλευθερία τοῦ
Γένους.

Ἡ εἰκοσάδραχος σύνταξις μόλις ἐπῆρκε
εἰς τὰς ἀπαραιτήτους ἀνάγκας καὶ τοιαῦτα

ἦσαν: Ἡ λειτουργία τῆς Κυριακῆς. Ἡ κατὰ
δεκαπενθήμερόν κρεωφαγία καὶ ἡ καφεπο-
σία τῆς Κεφαλῆνας.

Ἦτον ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ χωρίου
ἐκείνη, θυγάτηρ Ἱερέως.

Ἡ λαϊκὴ Μοῦσα ἐτραγούδησε πολὺ Πα-
παδιὲς καὶ Παπαδοπούλες. Καὶ ἐπεκύρωσεν
οὕτω τὸ εὖσημον τῆς εὐγενείας αὐτῆς, ἡ
ὁποία εἶχεν ὅλους τοὺς χαρακτήρας τῆς εὐγε-
νείας, διότι ἀπέρρεεν ἀπὸ καρδίας ὑψηλῶν
καὶ φιλάλλων συναισθημάτων καὶ ἀπ' ἀπορι-
φοῦτο εἰς συχνὰς ἐκδηλώσεις αὐτοθυσίας.

Αἱ ἀπλάϊ καρδίαι δὲν ἔχουσι μικρότητας.
Καὶ ὁ Κεφαλῆς δὲν ἐξέφερε ποτὲ παράπονον
διὰ τὴν εὐτέλειαν τοῦ κρατικοῦ βοηθήματος.

Μήπως ἄλλος πρόμαχος, στρατιώτης τοῦ
Καραϊσκάκη, ὁ δημοφιλὴς τοῦ Κεφαλῆ
Ἀθαν. Κοσκινᾶς ἠξιώθη ἔστω καὶ δεκα-
δράχμιον περιθάλψεως;

Ὁ τελευταῖος οὗτος μᾶς ἐχάρισε κάποτε
σκηνὴν ὑπερτάτης συγκινήσεως, ἀπὸ ἐκείνας,
ποῦ ἀφίρουν εἰς τὰς ψυχὰς ἕνα τόνον γλυ-
κὺν καὶ ἀνακαινιστικὸν καὶ ἀνυψωτικὸν ποῦ
δὲν σβύνει ποτέ.

Ὁ Κοσκινᾶς πρὸ τοῦ Σπύρου Καραϊσκάκη.

Ὁ Υἱὸς τοῦ Στρατάρχου τῆς Ρούμελης
Σπύρος Καραϊσκάκης ἔκαμνε τὴν προεκλο-
γικὴν του περιοδείαν εἰς τὴν Εὐρυτανίαν καὶ
ἡ ἀφιξίς του εἰς τὴν Δομνίσταν ἠλέησε
τὴν ψυχὴν τοῦ Κοσκινᾶ καὶ τὸν ἐπανήγαγεν
εἰς τοὺς μεγάλους ὁρίζοντας τοῦ Εἴκοσι Ἐννὰ
καὶ ἐπανεῦρε τὴν ἀσύγκριτον μορφήν τοῦ
μεγάλου Στρατηλάτου καὶ ἐκινήθη νὰ σταυ-
ροκοπηθῇ πρὸς τῆς εἰκόνας του, τοῦ ἀξίου
υἱοῦ του.

Ἡ ἔσις τοῦ πόθου τοῦ ἐτόνωσε τὰ μέλη
καὶ ἡμίτυφλος καὶ κυφὸς ἐκ τοῦ βάρους τῶν
ἐτῶν διήνυσεν τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν μας ἀνω-
φέρειαν, ὅπου κατέλυσε ὁ Καραϊσκάκης.

Ἀμα ἐπάτησε τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς
κλίμακος ἤρχισε νὰ πλήττῃ τὸ σανίδωμα διὰ
τῆς βακτηρίας καὶ μετὰ δάκρυα καὶ ὀλοθυ-
μοὺς νὰ φωνάζῃ: «Ποῦνέ τοι; Ποῦνέ τοι;».

Ὁ Καραϊσκάκης τὸν ἐνηγκαλίσθη συγκε-
κινημένος καὶ τὸν συνεκράτει μετὰ κόπον,
ἐπιμένοντα νὰ γονατίσῃ ἐνώπιόν του σταυ-
ροκοπούμενος.

Ὅταν τέλος ἐκάθησε πλησίον του ὁ Κο-
σκινᾶς τὸν ἠτένισεν ἐπὶ τινά χρόνον μετὰ
δακρυσμένα καὶ θολὰ του μάτια καὶ ἀνεφώ-
νησεν. «Ὁ ἴδιος εἶσαι. Ὁ ἴδιος. Ἐκεῖνος
μόνον ἦτο μαυρῆτος».

«Ἦτο ψημένος ἀπὸ τὸν ἥλιο ἐκεῖνος, πα-
τέρα μου» ἀπήντησεν ὁ Καραϊσκάκης.

Τὸ σπιτάκι τοῦ Κεφαλῆ καὶ ὁ βήχας.

Ὁ Κεφαλῆς εἶχε τὸ σπιτάκι του ἕνα ἰσό-
γειον οἰκίσκον μετὰ καλὸν κῆπον γειτονικά
μας. Ἀπὸ τὸν ἰδικὸν μας κῆπον ἡ ὁδὸς μᾶς
ἐχώριζεν. Τὸν ἐβλεπα καθημερινῶς εἰς τὸ
βαθὺ γῆρας ποῦ δὲν τὸν ἐχαμήλωσεν, οὔτε
τὸν ἐρρίκνωσεν.

Ἄγριος βήχας τὸν ἐβασάνιζεν, ἰδίως τὰς
νύκτας. Ἐβῆχε καὶ ἐνόμιζες, ὅτι ἀναμοχλεύε-
ται ὁ Ριζόβραχος, ἕνας θεόρατος καὶ γραφι-
κὸς βράχος τοῦ ἀντικρυνοῦ βουνοῦ, ἡ ὅτι
ἐβῆχε Δράκος τῶν μύθων.

Μέσα εἰς τοὺς μυροβόλους κήπους μετὰ
θελκτικὰ ἀηδονολήματα, μετὰ τοῦ Γκιώνη
τὰ μονότονα καὶ ἐπίμονα καὶ κατανυκτικὰ
ἀνακλητήρια, μετὰ τὴν φαντασμαγορίαν τῶν
ἀπειροπληθῶν πυγολαμπίδων, ποῦ ὅλα μαζὶ
ἐβασκαλίζαν ἀπαλὰ τὴν καρδίαν, ὁ βήχας
τοῦ Κεφαλῆ μοῦ διέκρυπτε τὴν θείαν ἁρμο-
νίαν ὡς ἡχὼ πένθιμος καὶ μετ' ἐγέμιζε συμπά-
θειαν καὶ πόνο. Ὅταν εὐρισκόμην πλη-
σίον του, καὶ αὐτὸ ἐγένετο συχνότατα, εἶχα
τὴν συναίσθησιν, ὅτι στηρίζομαι εἰς κολῶ-
ναν Ἐκκλησίας.

Ἦτο πολὺ φειδωλὸς εἰς διηγήσεις τῆς
Πολιορκίας. Ἐκοκινίριζε δὲ ὡς παρθένος
ἐκείνου τοῦ καιροῦ, ἐὰν εὐρίσκετο εἰς τὴν
ἀνάγκην νὰ διηγηθῇ κατὰ συναφὲς μετὰ τὴν
προσωπικὴν του δρᾶσιν.

Πῶς διεβίωσεν.

Νεώτερος εὗρισκε τὸ ψωμὶ τῆς οἰκογε-
νείας του τὸν μὲν χειμῶνα εἰς τὰ πεδινα,
τὸ δὲ καλοκαίρι εἰς τὴν ὄρειν ἀπὸ μικρο-
καλλιέργειαν.

Ὀλίγαι ἀραβοσιτασποραὶ καὶ ἕνας ἐπιμε-
λημένος καὶ ἀναμμένος ἀπὸ ζωτικότητα εἰς
Δομνίσταν κῆπος ἐθεράπευεν ὅλας τὰς ἀπαι-
τήσεις μιᾶς ζωῆς λιτῆς καὶ σωφρονισμένης.
Ὁ δροσερὸς ἀέρας καὶ τὰ κρυστάλινα νερά
τῆς Δομνίστας συνεπλήρουν τὴν ἀνεπάρκειαν
τῆς διαίτης.

Τοιοῦτοτρόπως ἀνέπτυξε τὰ παῖδιά του.
Ἐκεῖνα ἔπειτα ἀφωσιωμένα, εὐσεβῆ, στορ-
γικά, πειθαρχικά ὡς διεπλάσσοντο τότε τὰ
παῖδιά, μετεκόμιζον κατὰ φθινόπωρον εἰς
τὰ πεδινα τῆς Αἰτωλίας καὶ τὴν ἀνοιξὶν εἰς
τὰ ἀγῆρατα βουνὰ τὸν λατρευτόν πατέρα ὡς
σημαῖαν τιμημένην καὶ εἰκόνασμα προστατευ-
τικὸν καὶ σεβάσιμον.

Ἀποχαιρετῶ ἐδῶ εὐλαβῶς τὸ ἀλησμόνη-
τον Κεφαλῆν εἰς τὴν ἐν Κεφαλοβοίῳ τοῦ

Αἰτωλικῷ αἰώνιαν του ἀνάπαισιν με τὸν υἱὸν του Μιλτιάδην εἰς τὸ πλευρόν του καὶ τὴν ὄνομα καὶ πρᾶγμα Πανώρηαν νύμφην του ποῦ τοὺς πλέκει στεφάνια εἰς τὸν Ἀἶθρᾶν τῆς Δομνίτσας. Τὸν ἀφίνω νὰ ἐνωτίζεται τοὺς ἀλαλαγμοὺς τῆς Ἀθανάτου Ἐξόδου καὶ νὰ ὀνειροπολῇ τὴν Ἀνάστασιν τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας.

Καὶ τρέχω εἰς τὸ ἐξοχικὸν σπητάκι τοῦ Μεσολογγίου κατὰ τὴν ἐπάνω συνοικίᾳ ἀρυστέρα τῆς Κεντρικῆς ἀπὸ τοῦ Φρουρίου ὁδοῦ.

Ἡ Μεσολογγίτις Μαρία καὶ οἱ μικροὶ Εὐρυτᾶνες.

Τέσσαρες πέντε μικροὶ Εὐρυτᾶνες, σύνοικοι καὶ πάροικοι, ὅλοι μάθηται τῶν πρώτων τάξεων τοῦ Ἑλληνικοῦ, συνεισχωμέθα κάθε Σαββατόβραδον ὑστερον ἀπὸ τὰ ἐπίπονα μαθήματα τῆς Γραμματικῆς καὶ τοῦ Συντακτικοῦ, τὰ ὁποῖα μετέδιδε τόσον εὐμέθοδα ὡς ἀγαπημένος μας, ὁ εὐμουσος, ὁ παιδαγωγικώτατος, ὁ ἀπαράμιλλος Καφεζέσιος, διὰ νὰ μᾶς ψυχαγωγῇ ἢ γειτόνισσα, ἢ καθάρια, ἢ τριανταφυλλένια θειακούλα μας, ἢ κυρὰ Μαρία ποῦ εἶχε κάμψει τὸ ἑβδομηκοστὸν καὶ ἐφαίνετο πεντηκοντούτις.

Με φωνὴν μελιτωμένην καὶ χαριτωμένον διηγηματικὸν μᾶς ἀναπτύσσει πλαστικὰ καὶ παιδαγωγικὰ παραμυθία καὶ πότε πότε σκηνὰς τῆς πολιορκίας.

Ἐκροεόμεθα ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς παιδάκια 12—13 ἐτῶν ὡς μελισσοῦλες εἰς ἀνοικμένον τριαντάφυλλον. Δὲν ἤρχετο νὰ ἀργολογήσῃ καὶ νὰ χασομερίσῃ. Μᾶς συμπαθεῖ ὡς μικρὰ ξενιτεμένα καὶ θέλει νὰ μᾶς μεταδώσῃ τὴν γλυκεῖαν ἐμπνοὴν τῆς μακρυνῆς μητέρας. Νὰ μᾶς ἐλαφρώσῃ καὶ ἀπὸ τὸν κάματον τῶν ἑβδομαδιαίων μαθημάτων.

Δὲν εἶχεν ἰδικὰ τῆς παιδάκια καὶ μᾶς υἱοθέτησε.

Θὰ μᾶς υἱοθέτα καὶ ἂν εἶχε ἰδικὰ τῆς, διότι θὰ ἔμενε χώρος καὶ δι' ἡμᾶς εἰς τὴν ἀπειρον καλωσύνην τῆς.

Πόσον εὐγενὴς πάντα ἡ Μεσολογγίτιςσα. Πόσον ἀλήθεια εὐγενὴς γυναῖκα ἡ Μεσολογγίτιςσα! Ἐξῆσα εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐμελέτησα τὰ φιλόξενα αἰσθήματα τῶν λαϊκῶν μας τάξεων.

Ἡ φιλοξενία τῆς Μεσολογγίτιδος δὲν ἔχει ἐπάμιλλον. Ἀπὸ μίαν καρδίαν ἀκένωτον εὐγενείας καὶ ἀγαθότητος ἐκβλίζει τὸ ἀγνότερον καὶ ἀνιδιοτελέστερον συναίσθημα τῆς φιλοξενίας Ὀμηρικῶν χρόνων καὶ ἀκινδύλου χριστιανικότητος.

Εἰς τὴν παραμικρὰν μας ἀσθένειαν συνέρχον ὅλαι αἱ γειτόνισσαι διὰ νὰ μᾶς ἐπιδαψιλευσούν τὴν στοργικωτέραν περίθαλψιν.

Ἐλῶδεις διαλείποντες με βασιάνιζαν ἕνα χεῖμῶνα καὶ εἶχα τόσας μητέρας καὶ τόσας ἀδελφούλας ἐκεῖ.

Με τόσα ὑγιᾶ συναισθήματα, ἀντάξια τῶν χρόνων τῆς πρώτης τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας, μᾶς συνῆγεν ἡ Μεσολογγίτιςσα Μαρία, ὡς νεοσσοὺς ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς τὸ Σαββατόβραδον.

Τί πρὸς τὴν ἔξοδον ἡ Μαρία;

Ἀλλὰ τί ἦτο πρὸς τὴν ἔξοδον ἡ κυρούλα μας Μαρία;

Ἐνα κομμάτι διαμάντι. Μία ἀσύγκριτος ζωγραφία ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ἐξεμίνευσεν ὁ δαυλὸς τοῦ Χρήστου Καψάλη.

Δεκαεπταεῖς καὶ νεόνυμφος ἐκλείσθη εἰς τὴν πυριταποθήκην διὰ νὰ πετάξῃ εἰς τὰς κυανὰς ὥραιότητας τῆς ἐλευθερίας, ὅπου θὰ ἀνεύρισκε καὶ τὸν σύζυγόν τῆς.

Ἀλλὰ δὲν τὴν ἐβοήθησεν ἡ τύχη καὶ ἐπεσεν ἀβλαβὴς εἰς τὴν ἀβασθὴ θάλασσαν μετὰ τὰ συντρίμματα τῆς ἐκρήξεως.

Αἱ φλόγες ἀνεπήδων εἰς τὸν Οὐρανὸν ὡς ὡς γλώσσες τιτάνων καὶ διελάλουν τὴν δόξαν τῆς ἀθανάτου Φυλῆς πρὸς τὴν οἰκουμένην καὶ τὴν σκολικόβρυτον διπλωματίαν ἑνὸς ἀνιέρου συγκροτήματος.

Καὶ εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς τελετουργικῆς τῶν ἀνατάσεως ἀφῆκαν ὑπολείμματα τῶν ἀφθάρτων δοκιμασιῶν καὶ μαρτυρίων ἐδῶ κάτω διὰ τὴν ἀσβόλην τῆς Εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας, μήπως τὴν συγκινήσουν καὶ τὴν ἐξανθροπώσουν, ὡς τοιαύτη ὑπόμνησις καὶ διαμαρτυρία διεσώθη καὶ ἡ Μαρία αἰχμάλωτος εἰς τὴν Ἀρταν καὶ μετὰ τριετίαν εἰς τὸ κλεινὸν Μεσολόγγι. Ζωντανὴ σημαία ἑνὸς ἀγῶνος τοσοῦτον μεγαλειώδους ὅσον μεγαλειώδους καὶ ὑπερτέρας ἀνεδείχθη ἡ αἰωνία Φυλή, ὁ αἰδὶος αὐτὸς Προμηθεὺς, τὸν ὁποῖον ἐξακολουθεῖ νὰ σταυρῶν ἡ ἀγνωμοσύνη ἀνθρωπεμπόρων.

Διεβίωσε καὶ ἡ Μαρία με ὄσσην καὶ ὁ Κεφαλὴς περίθαλψιν.

Μοῖρα παλίμβουλος δὲν μοῦ ἐπέτρεψε τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ διαπύρου πόθου νὰ μὴ ἀφήσω ποτὲ τὸ Μεσολόγγι, ποῦ ἠγάπησα ὡς τὴν γενέτειράν μου Δομνίσσαν. Ὅταν μετὰ πολλὰ χρόνια κάποιος σίφωνας με προώθησεν εἰς αὐτὸ πάλιν παρεπίδημον, ἔμαθα ὅτι ἡ Μαρία ἐφθασε τὰ ἐκατὸν ἔτη καὶ ἐκοιμήθη μετὰ τὴν γαλήνην τῶν εὐσεβῶν καὶ δι-

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ ΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΟΥ Κ. Ε. ΤΣΟΥΔΕΡΟΥ

Εἰς ἐρωτήματα τεθέντα εἰς τοὺς κορυφαίους τοῦ Ἑλληνικοῦ τραπεζικοῦ, οἰκονομολογικοῦ καὶ ἐμποροβιομηχανικοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ συνεργάτου τῆς «Πρωῖας» ἐπὶ τῶν αἰτίων τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, ἥτις μαστίζει τὴν Χώραν καὶ περὶ τῶν μέσων τῆς ἀντιμετωπίσεως αὐτῆς, ὁ Ὑποδιευκτὴς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος κ. Ἐμμ. Ι. Τσουδερός ἀπήντησεν ἐγγράφως ὡς ἑξῆς :

Φίλε Κύριε,

Ὅπως σᾶς εἶπα καὶ προφορικῶς, μοῦ εἶναι πραγματικῶς δύσκολον νὰ ἐκθέσω δημοσίᾳ τὰς γνώμας μου ἐπὶ τῶν δύο ἐρωτημάτων σας :

α') Ποῖα εἶναι τὰ αἷτια καὶ ἡ θεραπεία τῆς παρ' ἡμῖν οἰκονομικῆς κρίσεως ;

β') Ὑπὸ ποίους ὅρους καὶ εἰς ποῖον ἐπίπεδον εἶνε δυνατὴ ἡ σταθεροποίησις τῆς δραχμῆς ;

Ἡ ἰδιότης μου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸ ἀτομόν μου, ὅσον δὲ καὶ ἂν θὰ ἐδήλουν, ὅτι ὅσα λέγω εἶνε γνώμη μου ἀποκλειστικῶς προσωπική, οὐδεὶς θὰ ἐπίστευεν, ὅτι αἱ ἰδέαι μου δὲν εἶνε ἐπηρεασμέναι ἀπὸ τὴν ἰδιότητά μου ἢ τὸ ὀλιγώτερον ὅτι δὲν θὰ ἐπηρεάσουν αὐτὴν ἐν καιρῷ.

Τὰ δύο αὐτὰ θέματα εἶνε πολὺπλοκα, θέλουν προσοχὴν καὶ ἀξίζουν συζητήσεως ὅσον τὸ δυνατόν εὐρύτερας. Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι τ' ἀλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ προκαλοῦν ἰσχυρὰς δυσανεκτείας ἢ ἀντιδράσεις κατὰ τῶν ὑγιστέρων ἰδίᾳ ἀντιλήψεων ἐπὶ τῶν ζητημάτων αὐτῶν καὶ τῶν ὀρθοτέρων λύσεων. αἱ ὁποῖαι ἀτυχῶς, εἶνε ἢ πικραὶ ἢ ὀδυνηραὶ δ' αὖτις οἰκονομικοὺς παράγοντας.

Πάντως εἶνε ἀδύνατον νὰ συνδυασθοῦν ἢ νὰ συμβιβασθοῦν ὅλαι αἱ ἀντιλήψεις εἰς μίαν ἐνιαίαν λύσιν. Ἡ ἀρίστη εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία, μετὰ ἐπακριβῆ διάγνωσιν τῆς νόσου, ἡ ὁποία μᾶς ἐφθασεν εἰς τὴν σημερινὴν «ἀδυναμίαν», θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς ὀμαλὴν νο-

καίων τῶν ἀληθινῶν Ἑλληνίδων Χριστιανῶν σέμνωμα καὶ σέβασμα τῶν Μεσολογγιτῶν ἕως τέλους.

Βέροια—Ἀπρίλιος 1927.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Γ. ΦΑΡΜΑΚΙΔΗΣ.

μισματικὴν καὶ οἰκονομικὴν ζωὴν, ἔστω καὶ ἂν πρὸς τοῦτο ἀπαιτηθοῦν θυσίαι ἀτομικαὶ ἢ γενικαί.

Ὅτι ἐμφανίζεται σήμερον εἰς τὴν χώραν μας, τὸ ὑπέστησαν ὅλα γενικῶς τὰ κράτη, τὰ ὁποῖα πρὸ καὶ μετὰ τὸν πόλεμον ἠναγκάσθησαν νὰ προσφύγουν εἰς τὴν πληθωρικὴν κυκλοφορίαν χαρτονομίσματος. Ἡ μέθρη καὶ ἡ δυσπιστία τὴν ὁποίαν προκαλεῖ τὸ χαρτονομίσμα καὶ ἡ ταχύτης τῆς κυκλοφορίας αὐτοῦ, ἡ ὁποία αὐξάνει κατ' ἀναλογίαν τῆς αὐξήσεως τοῦ ποσοῦ τῶν ἐκδιδομένων τραπεζογραμματίων, ὥθησε τοὺς λαοὺς εἰς τὴν μεγάλην κατανάλωσιν, τὰ δ' ἐντεῦθεν μεγάλα κέρδη τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς γεωργίας ἐξώθησαν τοὺς ἐπιχειρηματίας ν' ἀναπτύξουν μετὰ καλπασμοῦ τὰς ἐργασίας αὐτῶν καὶ νὰ δημιουργήσουν νέας μετὰ πρόχειρον ὅμως μελέτην. Οἱ κεφαλαιοῦχοι, μικροὶ ἢ μεγάλοι, ἐπεδίδοντο εἰς τὴν χρηματιστηριακὴν κερδοσκοπίαν ὑπὸ τὴν μορφὴν τοποθετήσεων εἰς βιομηχανικὰς ἰδίᾳ ἀξίας, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ἠῤῥεαν ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν μεγάλων κερδῶν, τῶν προερχομένων ὅμως ἐκ τῆς ὑποτιμῆσεως τοῦ χαρτονομίσματος.

Ἐντεῦθεν ἐγεννᾶτο ψευδὴς κατάστασις, ἡ ὁποία ὄχι μόνον ἀπέκρυπτε τὰ ἐλαττώματα τοῦ πληθωρισμοῦ καὶ τὰς συνεπείας αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπὶ πλέον ἐδημιουργεῖ ὀλοκληρὸν τᾶξιν, ἰσχυρὰν, ἔχουσαν συμφέρον εἰς τὴν ὑποτίμησιν τοῦ ἐθνικοῦ νομίσματος. Ἡ τάξις αὕτη εἶχε προστάτην τὰ νεώτερα ἰδίως πιστωτικὰ ἰδρύματα, τὰ ὁποῖα ἀθροῖα ἰδρύονται καθ' ὅλην τὴν περίοδον τοῦ πληθωρισμοῦ, διὰ νὰ ἐπιδιοθοῦν εἰς τὴν κερδοσκοπίαν καὶ ἐπωφεληθοῦν τῆς ζωῆς κινήσεως τῶν χρηματιστηρίων, ὅπου ὁ πόθος τοῦ εὐχεροῦς πλουτισμοῦ εἶχε προσελκύσει κόσμον ἀδαῆ καὶ εὐπιστόν.

Αἱ γενικώτεροι καὶ ἀπώτεροι ὁμως συνέπειαι ἐπῆρχοντο μοιραίως. Ἡ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐπερχομένη ἀκρίβεια τῆς ζωῆς ἐπληρώσαν, οὐ μόνον τὴν δυστυχίαν, ἀλλὰ καὶ περιορίζε τὴν κατανάλωσιν, ἡ ὁποία ἀναγκαίως μίαν ἡμέραν ἔπρεπε νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς τὰ διαθέσιμα ἐκάστου. Ἡ πελατεία τῶν χρηματιστηρίων ἐξαφανίζετο, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συνετρεμμένη, καὶ πανταχοῦ ἐξεδηλοῦτο ἀδράνεια καὶ ἀδυναμία. Τὰ φαινόμε-

λιώται γ') Το Κοινόν του Σουλίου έχει την άδειαν να διορίση ένα ή και περισσότερους Επιτρόπους διά την πραγματείαν αυτών των συμφωνιών δ') Ο χιλιάρχος Γεώργιος Πλειστοβίτσας έχει όμοιως την άδειαν με την γνώμην και την συγκατάθεσιν του Κοινοῦ του Σουλίου να πραγματοποιηῇ με τοὺς Τσάμηδες, Χριστιανούς και Τούρκους, κατὰ τὰς αὐτὰς συμφωνίας ε') Ο Ἐκλαμπρότατος Χουσεῖν Πασάς και ὁ Μουρτος Τσάλης, ἐπειδὴ ἐφάνησαν ἀχώριστοι και πιστὰ ἐνωμένοι με τοὺς Σουλιώτας και ἐπειδὴ ἔχουν τὸ μέσον τοῦ να συντελέσουν εἰς τὰς συμφωνίας, ὅπου θέλουν γενῇ με τοὺς Τούρκους, ἔχουν τὴν ἄδειαν να πραγματοποιοῦν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον με τὴν γνώμην και τὴν συγκατάθεσιν του Κοινοῦ του Σουλίου. στ') Ὅλοι αἱ μετὰ τῶν ἀνωτέρω δηθέντων γινόμεναι συμφωνίαι θέλουν ἐπικυρωθῇ ἀπὸ τὴν Διοίκησιν».

Ἡ ἐπίσημος αὕτη προᾶξις και ἡ ὀλίγον πρότερον, τῇ 23 Αὐγούστου 1821, συγκαρτηθῆτος ἐγκύκλιος τοῦ τότε προϊσταμένου τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας Δημοτηρίου Κ. Ὑψηλάντου συγκαίροντος «τοὺς ἀνδρείους και πιστοὺς συμμάχους και ἀσχηγούς Ἀγο Βάσταρη, Τσέγκο Μπέη, Μουρτο Τσάλη, Ταχὴρ Ἀμπάξη, Σουλεϊμάν Μέτο και λοιποὺς Τόσκηδες «διὰ τὴν μετὰ τῶν Σουλιωτῶν σύμπράξιν εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα, ἔγραψεν αὐτοῖς ἐκ τῆς πολιτικῆς τῆς Τριπολιτσᾶς πλὴν ἄλλων τὰ ἐπόμενα: «Ἀλλὰ σεις, ὦ ἀνδρεῖοι Τόσκηδες, δὲν κατάγεσθε οὔτε ἀπὸ τοὺς μικροψύχους Ἀνατολίτας οὔτε ἀπὸ τοὺς ἀδόξους Σκύθας. Εἶθε ἀπόγονοι τῶν προγόνων μας ἡρώων και τώρα, ἐνωθέντες με ἡμᾶς διὰ τὴν ἐλευθερίαν, θεωρεῖσθε ὡς ἀδελφοί μας. Ἀφ' οὗ ὁ Παντοδύναμος Θεὸς και πρῶτος ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας μας χαρίσῃ αὐτὸ τὸ οὐράνιον καλόν, θέλομεν σὰς ἔχει πάντοτε συμμετόχους και τὸ ὄνομά σας θέλει μείνῃ χωρὶς ἀμφιβολίαν ἀθάνατον, ἀκουόμενον και δοξαζόμενον εἰς ὅλα τὰ βασίλεια τῆς γῆς.» Αἱ συνεννοήσεις και αἱ διαπραγματεύσεις ἔσχον εὐάρεστα ἀποτελέσματα, καθ' ἃ παρατηρεῖ ὁ ἀείμνηστος Μιχαὴλ Μ. Λαμπρινίδης ἐν τῇ περὶ Ἀλβανῶν πραγματείᾳ αὐτοῦ ἐξ ἧς ἠρύσθη τὰ ὡς ἄνω κείμενα. Ἀτυχῶς ὁ θάνατος τοῦ Ἀλῆ πᾶσά τῶν Ἰωαννίνων, ἀντιληφθέντος βραδύτατα τὸ σοκτικὸν τῆς τοιαύτης συνεννοήσεως ὁ ἐπιφανὴς αἴφνης θρησκευτικὸς φανατισμὸς μεταξὺ τῶν μουσουλμάνων Ἀλβανῶν και ἡ ὑπὲρ τῆς καταρρεύσεως Τουρκίας ἀνάμειξις

τοῦ Ἀλβανοῦ ἡγεμόνος τῆς Αἰγύπτου Μεχμέτ Ἀλῆ, ἀνέστειλαν τὴν προαγωγὴν και τὴν πρόοδον τῆς Ἑλληναλβανικῆς συνεννοήσεως. Πάντα ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὸ παρελθόν, ἀλλ' ὅμως τὸ παρὸν και αὐτὸ τὸ μέλλον ἐν τῷ παρελθόντι κείνται. Ἐκ τοῦτου ἐμπεδόμενοι, προσπαθήσωμεν ν' ἀποτελέσωμεν, συνεννοούμενοι τὸν πυρῆνα Ἀνατολικῆς Φουγοπελαστικῆς Ὀμοσπονδίας, διότι δεινὰ ἡμέρα και γέρας πικρὸν συσσωρεύονται περὶ ἡμᾶς.

Γ. Κ. ΣΚΑΛΙΕΡΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Σημ. Ἐν τῷ τεύχει ὑπ' ἀρ. 124 τῆς 10 Ἀπριλίου ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας τὸ ἱλλάδος (ἱλλάς, ἱλλάδος) μετεπλάσθη εἰς Ἑλλάδος και τὸ προσκοῦσιν εἰς προσκυνοῦσιν, ὡς και τινα ἄλλα εὐτυχῶς μὴ ἀλλοιοῦντα τὸ κείμενον.

Γ. Σ.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΟΥΝΑΡΗ

Πρὸς τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς

Ἡ διεύθυνσις τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπιβραβεύσῃ τὴν ἐπιδεικνυομένην ἀλληλεγγύην τῶν συνδρομητῶν μας εἰς τὴν προσπάθειάν της πρὸς δικαιώσιν τῆς Ἱερᾶς Μνήμης τοῦ πολυκλαύστου ἀρχηγοῦ Δημ. Γούναρη, ἀπεφάσισε νὰ δωρήσῃ χρυσόδετον τὸν Α'. Τόμον τῆς Ἱστορίας εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἐκείνους, οἵτινες ἤθελον ἐξασφαλίσαι δέκα τοῦλάχιστον ἐγγραφὰς συνδρομητῶν τῆς Ἱστορίας Γούναρη. Αἱ σχετικαὶ ἀγγελίαι ἀπεστάλησαν ἤδη εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν κ. κ. συνδρομητῶν τῆς «Ν. Ἐποχῆς».

**

Οὐδεμία παραγγελία ἀποστολῆς ἀντιτύπων τοῦ Α'. Τόμου τῆς Ἱστορίας Γούναρη γίνεται δεκτὴ ἀν δὲν συνοδύεται με τὸ ἀντίτιμον.

Η «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ»

Λόγω τῶν ἐορτῶν τοῦ Πάσχα και τῆς ἐξ αὐτῶν ἀργίας τοῦ τυπογραφείου ἐν ᾧ ἐκτυπῶνται ἡ «Νέα Ἐποχή» τὸ προσεχὲς ὑπ' ἀριθ. 127 τεῦχος θὰ ἐκδοθῇ τὴν Κυριακὴν 8 Μαΐου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ 8 ΜΑΪΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ «ΝΕΑΝ ΕΠΟΧΗΝ»

ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

(Γραφέντα εἰδικῶς διὰ τὴν «Νέαν Ἐποχήν», ὑπὸ ἀνωτέρου ἀποτάκτου ἀξιωματικοῦ μέλους τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου κατὰ τοὺς πολέμους 1912—1913).

Ἀπὸ τὰ πολεμικὰ ἀνέκδοτα τοῦ Μάρτυρος Βασιλέως—Ἀρχιστρατήγου, ἐμφανίζεται ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι αὐτῆς ἡ Μεγάλῃ ψυχῇ, τοῦ Βασιλέως, τοῦ Πατριώτου, τοῦ Στρατιώτου, τοῦ Χριστιανοῦ, τοῦ Ἀνθρώπου.

Ἐπὶ τῆς καλασιάσεως

22 Ἀπριλίου 1927

Ἡ εἰς Κρήτην ἐπάνοδος τοῦ κ. Ἐλ. Βενιζέλου καὶ ἡ ἐκ Πειραιῶς διέλευσις αὐτοῦ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς νέαν ἀνωμαλίαν καὶ νέαν ἀναρρίπισιν τῶν παθῶν καὶ τῶν παλαιῶν πολιτικῶν διαιρέσεων. Ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ μίαν δεκαετίαν δρῶν ἐνεργῶς εἰς τὴν χώραν ἀνέτρεψε τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα καὶ ἐπέφερεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ πένθος καὶ τὴν συμφορὰν, συνεχίζων τὴν ἐγνοπαθῆ πορείαν του, ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς Κρήτης διὰ νὰ ἀναμιχθῇ καὶ πάλιν εἰς τὴν πολιτικὴν, παρὰ τὰς ἐπιμόνους διαψεύσεις του. Ὁ ἄνθρωπος τῶν τουφεκισμῶν, ὁ εἰσηγητὴς τοῦ δόγματος τῆς σκοπιμότητος, ὁ δημιουργὸς τῆς συμφορᾶς τῶν προσφύγων διὰ τῶν περὶ ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν εἰσηγήσεών του, ὁ ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς χώρας του ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν στρατοκρατῶν, τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος ἀνέδειξε καὶ ὑπέθαλψε, ὁ ἐχθρὸς τῆς γαλήνης τῆς χώρας, ὁ ὁποῖος παραλαβὼν μίαν Ἑλλάδα ἐθνικὸφρονα, ζῶσαν μὲ τὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἰδανικά τῆς φυλῆς, καὶ ἠνωμένην ὑπὸ μέγαλον καὶ δαφνοφόρον Βασιλέα, εἰργάσθη διὰ νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὴν ἐρημίαν, τὴν κατα-

φρόνησιν, τὴν ἐξουθένωσιν καὶ τὴν πτωχείαν, ἐστερημένην φίλων, περιβαλλομένην ὑπὸ ἐχθρῶν, ἀνευ ἰδανικῶν ἀνευ ἐθνικῆς πίστεως, περιμαζεύουσιν ἀνθρώπινα ῥάκη, τοὺς πρόσφυγας, ἀνευ Βασιλέως, συμβόλου τῆς ἐνότητος καὶ τῆς συνοχῆς τοῦ ἔθνους, ὑπόδουλον εἰς τοὺς στρατοκράτας τῆς ἰδίας του παρατάξεως καὶ βαλνουςαν διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ διχασμοῦ καὶ τῆς ἀνωμαλίας εἰς τὸν ὄλεθρον, ἐπανῆλθε καὶ πάλιν διὰ νὰ ἐμφανισθῇ δρῶν ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς. Ἡ γαλήνη τῆς χώρας, τὴν ὁποίαν μάτην προσπαθοῦν νὰ ἐπαναφέρουν οἱ ἀποτελοῦντες τὴν οἰκουμένην, ἀναταράσσεται καὶ πάλιν διὰ τῆς ἐπανόδου του καὶ τὰ νέφη πυκνοῦνται εἰς τὸν πολιτικὸν ὀρίζοντα καὶ ὁ οὐρανὸς ζοφοῦται καὶ ἡ Ἑλλὰς ἀπειλεῖται ἀπὸ νέας ἀνωμαλίας καὶ νέας συμφορᾶς. Ὁ μοιραῖος ἄνθρωπος κινεῖται ἐκ νέου ἐντὸς τῆς χώρας, ῥίπτων ἔλαιον εἰς τὴν πυρὰν τῆς ἀνωμαλίας καὶ νέας συμφορᾶς καὶ νέας περιπετείας εἰς τὸν τόσον δεινοπαθήσαντα ἐκ τῆς φθοροποιου τοῦ δράσεως ἐπὶ μίαν δεκαετίαν Ἑλληνικὸν Λαόν. W.

Ἐσωτερικὴ ἑβδομάς

Εἶχεν ἀναγγελθῇ πρό τινας χρόνους, ἔξ ἀμφοτέρων τῶν πρωτευουσῶν Ἰταλίας καὶ Νοτιοσλαβίας, ὅτι ἡ περὶ τὸ ἀλβανικὸν ζήτημα διάστασις ἐπρόκειτο νὰ διαθετῇ μετ' οὐ πολὺ, εἶχε δὲ θεωρηθῇ γενικῶς ὡς οἰωνὸς ἀριστος τῆς τοιαύτης διευθετήσεως ἡ ἑναρξίς ἀπ' εὐθείας διαπραγματεύσεων μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων. Ἀλλ' αἱ πληροφορίες αὗται, ὡς δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν ὑστέρων, ἀποδεικνύονται τελείως πρόωροι.

Ὡς δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν πρὸ πάσης συζητήσεως ἐπὶ τῆς οὐσίας τοῦ ζητήματος, ἡ Ἰταλικὴ κυβέρνησις εἶχε διατυπώσῃ τὴν ἀξίωσιν ὅπως ἐπικυρωθῶσι παρὰ τὸν σερβικοῦ κοινοβουλίου αἱ Συνθήκαι τοῦ Νεττοῦνο,

θεωροῦσα τὴν ἐπικύρωσιν αὐτῶν ὡς προϋπόθεσιν τῆς αἰσίας διεξαγωγῆς τῶν διαπραγματεύσεων. Ἀλλ' ἡ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου στάσις τῆς σερβικῆς πολιτικῆς ὑπῆρξεν ἀπογοητευτικὴ διὰ τοὺς Ἰταλοὺς.

Ὅπως ἀποφύγῃ τὴν κύρωσιν τῶν ἐν λόγῳ Συνθηκῶν τοῦ Νεττοῦνο, αἵτινες ἐν παρόδῳ εἰρήσθω οὐδὲνα ἔχουσιν πολιτικὸν χαρακτήρα, ἡ Σκουπὶνα διέκοψε τὰς ἐργασίας μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐπηκολούθησε παραίτησις τῆς ὑπὸ τὸν κ. Οὐζούνοβιτς Κυβερνήσεως. Εὐτυχῶς ἡ οὕτως ἐκτραγέῖσα κυβερνητικὴ κρίσις δὲν παρετάθη ἐπὶ μακρόν. Μετὰ βραχείας διαπραγματεύσεις ἐσηματίσθη νέα Κυβέρνησις ὑπὸ τὸν κ. Βούσκεβιτς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐναπόκειται ἡ συνέχισις ἢ μᾶλλον

ἡ ἑναρξίς τῶν μετὰ τῆς Ἰταλίας διαπραγματεύσεων.

Περὶ τῆς νέας ταύτης Κυβερνήσεως λέγεται ὅτι διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίδρασιν τῆς «Λευκῆς Χειρὸς», τουτέστι τοῦ στρατιωτικοῦ Συνδέσμου, τὸν ὁποῖον ἀποτελοῦν οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Παλαιᾶς Σερβίας, πρῶτον τὸ ὁποῖον ἐὰν ἀληθεύῃ βεβαίως δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ δυσχεράνη τὴν πρόοδον τῶν διαπραγματεύσεων. Ἐξ ἄλλου πληροφοροῖται ἀνεύθυνος καὶ μέχρις ὥρας ἀνεπιβεβαίωτος ἀναφέρουν ὅτι ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ δεικνύει τάσεις μεταστροφῆς καὶ ὅτι ἐν Ρώμῃ ἀγγλικαὶ πιέσεις καταφώρως ἀσχοῦνται τείνουν εἰς δημιουργίαν εὐμενοῦς ἀτμοσφαίρας ὑπὲρ τῆς Σερβίας.

Πρὸς τὰς πληροφορίας ταύτας εἶναι φανερόν ὅτι ὀφείλομεν νὰ δισπιστῶμεν ἀπολύτως. Παρ' ὅλον τὸ σχετικὸν ἄρθρον τῶν Λονδινέων «Τάϊμς» εὐρισκομένων ἤδη λίαν ἐγγὺς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν Μπάλντουϊν, δὲν δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν ὡς ἀσφαλεῖς τὰς περὶ ἀγγλικῆς μεταστροφῆς πληροφορίες. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι διὰ τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου ἐπικρίνεται ἀνεπιφυλάκτως ἡ λίαν ἀδιάλλακτος στάσις τοῦ κ. Μουσουλίνι, ἐξ ἧς δύναται νὰ προκύβουν κίνδυνοι διὰ τὴν βαλκανικὴν εἰρήνην. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου εἶνε φανερόν ὅτι οὐδὲν τεκμήριον προκύπτει ὅσον ἀφορᾷ τὴν δῆθεν ἀγγλικὴν μεταστροφήν. Εἶναι μᾶλλον πιθανόν ὅτι ἡ πληροφορία αὕτη προέρχεται ἐκ γαλλικῆς πηγῆς καὶ ἐκφράζει μᾶλλον τοὺς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου πόθους τῶν γαλλικῶν κύ-

κλων. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ μόνον βέβαιον γεγονὸς εἶνε ὅτι μεταξὺ Βελιγραδίου καὶ Ρώμης δὲν ἐπετεύχθη ἀκόμη ἄμεσος ἐπαφὴ ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀλβανικὸν ζήτημα δὲν εἶναι δὲ ἀπίθανον νὰ ἐπιβραδυνθῇ αὕτη ἐπίτινα χρόνον εἰσέτι.

Ἐν Ρουμανίᾳ, μετὰ τὴν σημειωθείσαν βελτίωσιν τῆς υἱείας τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου, παρατηρεῖται ἡσυχία καθ' ὅλην τὴν χώραν. Εἰς τοῦτο συντελοῦν βεβαίως καὶ τὰ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως Ἀβερέσκο ληφθέντα ἱσχυρὰ στρατιωτικὰ μέτρα, διατηρούμενα πάντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως. Ἀλλὰ κυρίως εἰς ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως συνετέλεσαν αἱ ληφθεῖσαι κοινὰ ἀποφάσεις τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν ὅσον ἀφορᾷ τὰ ζητήματα τῆς Ἀντιβασιλείας καὶ τῆς ἐνδεχομένης ἐπανόδου τοῦ Καρόλου. Ἐγνώσθη ἐπίσης ὅτι τὴν ἀναγγελθεῖσαν διάστασιν μεταξὺ τοῦ ἡδὴ πρωθυπουργοῦ κ. Ἀβερέσκο καὶ τοῦ πρώην τοιούτου κ. Βρατιάνου ἐπηκολούθησε συνδιαλλαγή καὶ πλήρης συμφωνία ὅσον ἀφορᾷ τὰ ληφθησόμενα μέτρα ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ Βασιλέως.

Κατὰ τὰς πληροφορίας ταύτας ἐν περιπτώσει ἀπευκταίου θέλει ἀπηγορευθῇ ἀπολύτως ἡ ἐπάνοδος τοῦ τῶς διαδόχου Καρόλου εἰς τὴν Ρουμανίαν, καταστελουμένης πάσης προαξικοπηματικῆς ἀποπειρᾶς. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀσκήσιν τῆς ἀντιβασιλείας αὕτη ἀπεφασίσθη ὅπως ἀνατεθῇ εἰς τὴν πριγκίπισσαν Ἑλένην τῆς Ἑλλάδος, ἀποκλειομένης τῆς βασιλίσσης Μαρίας.

PROBUS

Ἐσωτερικὴ ἑβδομάς

Τὰς νέας διακοπὰς τῆς Βουλῆς συνετάραξε τὸ γεγονὸς τῆς παραιτήσεως τοῦ κ. Προέδρου τῆς Δημοκρατίας. Ὁ κ. Κουντουριώτης τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἀπέστειλεν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Πρωθυπουργὸν κ. Ζαῖμην, δι' ἧς ἐκδήλωσεν ὅτι παραιτεῖται, διότι τὸ Σύνταγμα δὲν ἐψηφίσθη μέχρι τοῦ Πάσχα ὑπὸ τῆς Βουλῆς. Τὸ κείμενον τῆς πρώτης σχετικῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Κουντουριώτη ἔχει οὕτως μὲ ἡμερομηνίαν 25 Ἰανουαρίου :

Κύριε Πρόεδρε,

Αἰσθανόμενος ἠθικὴν ὑποχρέωσιν πρὸς τὸν ἑλληνικὸν Λαόν, ὅπως τὸ ταχύτερον ἀποδοθῇ εἰς αὐτὸν ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τῆς χώρας, ἔχω

τὴν τιμὴν νὰ σὰς παρακαλέσω ὅπως εὐαρεστηθῆτε, ἵνα, ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν βουλευτῶν, κανονίστετε τὰ τῶν συζητήσεων κατὰ τρόπον, ὥστε ἡ ἐπὶ τοῦ Συντάγματος ἐργασία νὰ περατωθῇ ἐντὸς 15—20 ἡμερῶν. Τὸ τοιοῦτον θεωρῶ, ὅτι εὐχερῶς δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ, διότι ἡ μὲν ἐπὶ τοῦ Συντάγματος νὰ ἐπιτελεθῇ ἐπεράτωσε τὸ δυσχερέστερον μέρος τοῦ ἔργου τῆς καὶ ὑπέβαλεν εἰς τὴν Βουλὴν, ἡ δὲ συγκρότησις τῆς Κυβερνήσεως ἐκ πάντων τῶν μεγάλων πολιτικῶν κομμάτων ἐπιτρέπει ὅπως οἱ ἡγέται αὐτῶν ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν φίλων ἐπιληφθῶσι τοῦ τεματισμοῦ τῶν ἐπὶ τοῦ Συντάγματος συζητήσεων.

Ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι ἡ ταχέ

πιπρ

τοῦ Συντάγματος θ' ἀποβῇ ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ κύριου τῶν κοινοβουλευτικῶν τῆς χώρας θεσμῶν παρακαλῶ ὅπως εὐαρεστηθῇτε καὶ μοὶ γνωρίσετε τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπόψεις τῆς Κυβερνήσεως.

Διατελῶ μετὰ φιλικωτάτων αἰσθημάτων.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Τὴν 1ην Ἀπριλίου ὁ κ. Κουντουριώτης ἀπέστειλεν εἰς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν τὴν ἀκόλουθον δευτέραν ἐπιστολήν:

«Κύριε Πρόεδρε,

» Διὰ τῆς ἀπὸ 25ης Ἰανουαρίου ἐπιστολῆς μου ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ ὑποδείξω τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ Συντάγματος.

» Ἐκτοτε διέτρεψε δῆμιον καὶ πλέον διάστημα καθ' ὃ ἐλάχιστά ἐπροχώρησεν ἡ σχετικὴ ἐργασία, μόνον δὲ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἐσημειώθη ἀρκετὴ πρόοδος.

» Ἐπιθυμῶ νὰ ἐλπίζω, ὅτι ἡ παρατηρηθεῖσα ἐσχάτως μεταβολὴ εἰς τὸν τρόπον τῆς συνταγματικῆς ἐργασίας θὰ συνεχισθῇ ἐντατικῶς καὶ ὅτι ἡ ὀλίγη ἐπιψήφισις τοῦ Συντάγματος θὰ συντελεσθῇ πρὸ τῶν πασχάλιων διακοπῶν τῆς Βουλῆς.

» Θεωρῶν, ὅτι ἡ ἐκ τῆς μὴ ἐπιψηφίσεως τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου πηγάζουσα ἐκκρεμότης καὶ ἀβεβαιότης δὲν δύναται νὰ παραταθῇ πέραν τοῦ Πάσχα καὶ ὅτι ἡ ἐπὶ πλέον καθυστέρησις θὰ ἐνέκλειε κινδύνους διὰ τὸν ὅμαλόν κοινοβουλευτικὸν βίον τοῦ τόπου παρακαλῶ ὅπως ὑμεῖς τε καὶ οἱ κύριοι Ἀρχιερεῖς τῶν κοιμμάτων, οἱ μετέχοντες τῆς Κυβερνήσεως, θελήσετε νὰ βοηθήσετε πρὸς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ποθομένου.

» Τὸ ἐπ' ἐμοί, νομίζω, ὑποχρεώσιν μου νὰ δηλώσω ὑμῖν, ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ εὐρισκόμεν ἐνδεχομένων περιπτώσεων, παραιτούμενος τῶν προεδρικῶν καθηκόντων.

» Διατελῶ, κύριε Πρόεδρε, μετὰ φιλικωτάτων αἰσθημάτων.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Τὸ κείμενον τῆς ὑποβληθείσης παραιτήσεως τοῦ κ. Κουντουριώτη ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Κύριε Πρόεδρε,

«Παρατηρῶν, ὅτι αἱ συστάσεις μου περὶ ἐπιπέδου τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ Συντάγματος αἱ διατυπωθεῖσαι διὰ τῶν δύο μου ἐπιστολῶν δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν, ἄγομαι εἰς τὴν δοιστικὴν ἀπόφασιν, δι' ὅς λόγους ἐξέθηκα ὑμῖν, νὰ ἀποσυρθῶ εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον καὶ ὑποβάλω τὴν ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας παραίτησίν μου.

Μετὰ φιλικῶν αἰσθημάτων
ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς μετὰ σύσκεψιν τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν ἐπεσκέφθη τὴν νύκτα τῆς Δευτέρας τὸν κ. Κουντουριώτην καὶ μετέπεισεν αὐτὸν νὰ παραμείνῃ προσωρινῶς ὡς πρόεδρος, μέχρι τῆς 10ης Μαΐου. Ὅτε συνερχομένης τῆς Βουλῆς θὰ ληφθῇ ὑπ' αὐτῆς ἀπόφασις περὶ τοῦ ζητήματος τῆς παραιτήσεως καὶ τῆς ἀναδείξεως νέου προέδρου.

Οἱ πολιτικοὶ ὅμως κύκλοι ἐθεώρησαν τὴν ἐπιστολήν τοῦ κ. Κουντουριώτου ὡς μομφὴν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Βουλῆς καὶ κατήγγειλαν αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ Λαοῦ δι' ἀδράνειαν καὶ ἀδιαφορίαν, φαίνεται δὲ, ὅτι ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας προέβη εἰς τὴν ἐνέργειαν ταύτην συνεπείᾳ εἰσηγήσεων τοῦ κ. Κονδύλη, ὅστις εἶχεν ἀπευθύνη καὶ σχετικὴν ἐπιστολήν πρὸς αὐτὸν ὑποδεικνύων κινδύνους ἐκ τῆς παραστάσεως τῆς ἐκκρεμότητος καὶ ἐκφράζων φόβους νέων ἀνατροπῶν.

Εἰς τὸν πολιτικὸν ἐν γένει κόσμον ἐνεποίησε δυσάρεστον ἐντύπωσιν ἡ ἐνέργεια τοῦ κ. Κουντουριώτη, σπεύσαντος νὰ φέρῃ εἰς τὴν δημοσιότητα τὰς πρὸς τὸν κ. Ζαῖμην ἐπιστολὰς αὐτοῦ. Κατὰ τὰ κρατοῦντα κοινοβουλευτικὰ καὶ συνταγματικὰ ἔθιμα, μία ἐπιστολὴ τοῦ Ἀνευθύνου ἄρχοντος πρὸς τὴν ὑπεύθυνον ἐξουσίαν ἀπευθυνόμενη, δὲν δύναται νὰ ἴδῃ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Πρωθυπουργοῦ. Τὴν παραδεδεγμένην ταύτην ἀρχὴν παρεβίασεν ὁ κ. Κουντουριώτης κατὰ τρόπον ἀντισυνταγματικώτατον, ἡ γεννηθεῖσα δὲ ἐκ τῆς ἐνεργείας ταύτης ἐντύπωσις ὑπῆρξε καταπληκτικὴ εἰς ὅλους τοὺς πολιτικούς κύκλους σχολιάζοντας δυσμενέστατα τὴν ἀνευ τῆς ἐγκρίσεως τῆς Κυβερνήσεως δημοσίευσιν τῶν ἐπιστολῶν τούτων, ὡς ἐπίσης καὶ τὰς πρὸς τὴν ἐφημερίδα τοῦ κ. Κονδύλη δημοσιευθείσας σχετικὰς δηλώσεις τοῦ κ. Κουντουριώτου.

Οἱ πολιτικοὶ ἀρχεῖοι, οἱ συμπράτοντες ἐν τῇ Οἰκουμένικῃ Κυβερνήσει κατόπιν τῆς δημιουργηθείσης καταστάσεως, προήλθον εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐισηγηθῶν εἰς τὴν Βουλὴν, ἅμα τῇ ἐπαληψίᾳ τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς τὴν λήψιν ὀριστικῶν ἀποφάσεων, ἐπὶ τοῦ προκύψαντος Προεδρικοῦ ζητήματος.

Συγχρόνως ἀνεκαλύφθησαν καὶ συνεννοήσεις «παραγόντων» στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν πρὸς ἀνατροπὴν τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐγκατάστασιν τοῦ κ. Παγκάλου εἰς τὴν ἀρχήν. Ἐδημοσιεύθησαν μάλιστα καὶ τὰ κείμενα τριῶν ἐπιστολῶν τοῦ κ. Παγκάλου πιστοποιῶντα τὰς περὶ νέου κινήματος διαδόσεις. Ἡ μία τῶν ἐπιστολῶν τούτων ἀπευθυνομένη εἰς στρατιωτικὸν ἔχει ὡς ἑξῆς:

Φίλτατε,

Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ἡ ἀθλία συνωμοσία τῶν ἀργυρωνήτων με ἀνέτρεψε δὲν ἔπαυσα νὰ πιστεύω πάντα στὰ ἡθικά στοιχεῖα καὶ οὐδέποτε ἔχασα τὴν αἰσιοδοξίαν μου. Ἐδῶ εἰς τὴν Κρήτην τὸ σύνολον σχεδὸν τῶν κατωτέρων συναδέλφων παραμένει πιστὸν καὶ ἐνθουσιᾶδες εἰς τὴν ἐθνικὴν ἰδεολογίαν καὶ τὸ ἔργον ποῦ μοῦ ἀνέκοφαν. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι καὶ ἐκεῖ τὰ ὑγιᾶ στοιχεῖα θὰ ἐμπνέωνται ἀπὸ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα. Θεωρῶ ἀναγκαῖον ὅμως νὰ τεθοῦν αἱ βάσεις ὁργανώσεως διότι λίαν προσεχῶς τὰ πράγματα θὰ ἐπιβάλλουν τὴν ἀνάγκην παρεμβάσεως. Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ τοιαύτη ὁργάνωσις ὑφίσταται ὁ κίνδυνος μία μικρὰ μειοψηφία ἀνηθίκων ἰδιοτελῶν νὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τοῦ συνόλου καὶ τότε ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἀποφύγῃ ἡ χώρα τὴν τελικὴν ἐξουθένωσιν. Δὲν ἔτῳ εὐτύχημα εἰς ἀναλάβῃ τὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἡγεσίαν ὁ κ. Βῶκος. Εἶνε πολὺτιμος συνάδελφος καὶ ἔχω μεγάλην ἐκτιμῆσιν καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν. Τοιαύτη ἐνέργεια νομίζω, ὅτι θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐνότητα διὰ ἐπαφῆς μετὰ τοῦ ἐν Ἀθῆναις στρατηγοῦ κ. Παπαϊωάννου. Σὲ παρακαλῶ νὰ διαβιβάσῃς τοὺς ἀσπασμούς μου εἰς πάντας τοὺς φίλους αὐτόθι. Ἐδῶ εἴμεθα ἀπολύτως κύριοι τῆς καταστάσεως.

Με πολλὴ ἀγάπη

Θ. ΠΑΓΚΑΛΟΣ
ἀντ.

Τὴν νύκτα τῆς Τρίτης, γνωσθέντος, ὅτι ἡ μοῖρα τοῦ Ναυτικοῦ θὰ προέβαινε εἰς κίνημα τὴν ἐπομένην, συνεκροτήθη σύσκεψις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Καφαντάρη, εἰς ἣν μετέσχον καὶ οἱ ὑπουργοὶ κ. κ. Κανάρης, Μαζαράκης καὶ Παπαναστασίου, οἵτινες ἐδήλωσαν τὴν θνητὴν ὅτι ὁ στρατὸς καὶ ὁ στόλος πειθαρχοῦν.

Ἐξ ἀφορμῆς γενομένων ἀνακοινώσεων εἰς τὸν τύπον περὶ σκέψεων τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ὅπως ληφθῶσιν μέτρα κατὰ τῶν πρακτόρων τῆς Ρωσικῆς πρεσβείας, ὁ κ. Μιχαλακόπουλος δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν κ. πρωθυπουργὸν παρητήθη, δηλώσας ὅτι ἂν δὲν τηρεῖται ἐχεμύθεια περὶ τῶν σκέψεων τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ δὲν δοθοῦν ἐγγυήσεις περὶ τούτου, θ' ἀποχωρήσῃ τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ κ. Ζαῖμης παρεκάλεσε τὸν κ. Μιχαλακόπουλον νὰ μὴ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν παραίτησίν του, συνεκροτήθη δὲ σύσκεψις ὑπουργικὴ, καθ' ἣν ἀπεφασίσθη νὰ ληφθοῦν καὶ διὰ ψηφίσματος τῆς Βουλῆς μέτρα περιοριστικὰ τῆς εἰδησεογραφίας τῶν ἐφημερίδων. Τὸ ψήφισμα τοῦτο εἰσαχθέν εἰς τὴν Βουλὴν κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου προυκάλεσε θύελλαν διαμαρτυριῶν καὶ ἀπεσύρθη. Ὁ κ. Μιχαλακόπουλος πεισθεὶς περὶ τοῦ σκοπίμου τῶν δοθεισῶν ἐγγυήσεων ἀπέσυρε τὴν παραίτησίν του. Ἐγνώσθη ὅμως, ὅτι οἱ λόγοι τῆς παραιτήσεως τοῦ κ. Μιχαλακοπούλου εἶναι βαθύτεροι καὶ ὀφείλονται εἰς διαφωνίαν αὐτοῦ πρὸς τὸν κ. Καφαντάρη διὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ κ. Βενιζέλου, τὴν ὁποίαν ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν θεωρεῖ ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἡσυχίαν τῆς χώρας.

Τὸ περὶ ἐνοικιόστασιον διάταγμα, συζητηθέν εἰς τὴν Βουλὴν, παρεπέμφθη μετὰ ψηφοφορίαν ἐπὶ προτάσεως ἐμπιστοσύνης εἰς κοινοβουλευτικὴν ἐπιτροπὴν, ἀνεστάλη δὲ ἡ ἰσχὺς του μέχρι τέλους Μαΐου.

Λόγω τῆς ἀργίας τῆς Μεγάλης Ἐβδομάδος τὸ παρὸν τεῦχος ἐκδίδεται ἑλλειπές. Οἱ ἀναγνώσται καὶ συνδρομηταὶ τῆς «Ν. Ἐποχῆς» παρακαλοῦνται νὰ συγχωρήσωσι τὴν τοιαύτην ἀνωμαλίαν.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΕΜΠΟΡΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ "Π.Γ.ΜΑΚΡΗΣ & ΣΙΑ"

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ, ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ 31ΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1926

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ		ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ	
Ταμείον και Τράπεζαι	2.041.330.65	Κεφάλαια διηρημένα εις 60.000 μετοχάς	30.000.000.—
Ακίνητα: Έν Αθήναις	1.239.872.75	Αποθεματικών τακτικών 1924	762.212.—
Έν Πειραιεί	449.726.65	και 1925.	461.633.66
Κτίρια και γήπεδα εργοστασίου.	5.743.711.80	Αποθεματικών τακτικών 1926	1.223.845.66
Μηχανήματα και βιομηχανικά εγκαταστάσεις.	5.381.009.70	Κράτηδεις προς ελάττωσιν αξίας βιομηχανικών εγκαταστάσεων, κτιρίων και μηχανημάτων 1924 και 1925	1.742.777.—
Στοιχεία τυπογραφικά	1.730.493.40	Κράτηδεις προς ελάττωσιν αξίας βιομηχ. εγκαταστ. κτιρίων και μηχανημάτων 1926	700.457.60
Τ' αποσβεσνύμενα	259.574.05	Προβλεψίς δι' επισφαλείς απαιτήσεις 1924 και 1925.	250.000.—
Εγκαταστάσεις κτιρίων και αποθηκών	628.296.30	Προβλεψίς δι' επισφαλείς απαιτήσεις 1926	200.000.—
Όργανα μεταφορών (11 αυτοκίνητα)	591.019.50	Τεχνούμενοι άνοιχτοί λογαριασμοί μετά Τραπεζών εις δραχμάς	4.409.040.80
Έπιπλα και σκεύη (κεντρικού, ύπναιου και εργοστασίου).	638.816.25	Τεχνούμενοι άνοιχτοί λογαριασμοί μετά Τραπεζών εις λίρας 12.098.14: 8	4.342.788.05
Τ' αποσβεσνύμενα	185.813.20	Λογαριασμοί πιστωτικοί Έξωτερικού	1.111.205.80
Έμπορεύματα: Γενικού έμπορίου	1.672.318.—5	Προεξοφλήσεις	729.868.70
Βιομηχανικά προϊόντα εργοστασίου	11.706.338.60	Λογαριασμοί διάφοροι	6.067.216.31
Πρώτα ύλαι εργοστασίου.	1.588.303.70	Μερίσματα 1926	3.963.479.94
Φορτωτικά προς εισαγξιν	1.115.522.90	Μείον φόρος Καθαράς Προόδου	927.454.33
Έγγηρημένοι χρεωστικοί λογαριασμοί.	224.679.75	Κέρδη και ζημια, υπόλοιπον εις νέον	50.846.80
Συμμετοχά εις επιχειρήσεις	1.529.190.80	Λογαριασμοί τάξεως	5.386.984.30
Όμολογια Έθνικών δανείων	5.759.569.30		
Γραμμάτια εισπρακτέα	85.433.50		
Γραμμάτια θάλας, μεταφορών έν Πειραιεί	1.290.860.—		
Λογαριασμοί χρεωστικοί έξωτερικού	207.909.45		
Λογαριασμοί πελατών	1.408.842.90		
Λογαριασμοί διάφοροι	5.111.638.02		
Λογαριασμοί τάξεως	5.826.893.66		
	21.230.337.53		
	5.386.984.30		
	Δραχ.	Δραχ.	59.251.056.63

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΜΕΡΙΔΟΣ «ΚΕΡΔΗ & ΖΗΜΙΑΙ»

ΧΡΕΩΣΙΣ		ΠΙΣΤΩΣΙΣ	
Έξοδα: Μισθοδοσίαι, ενόμια και έξοδα διαχείρισης	3.324.996.90	Υπόλοιπον προηγούμενης χρήσεως	25.078.—
Φόροι: Διαφορά φόρου καθαράς προόδου 1924	6.221.25	Κέρδη εκ προμηθειών, εκ πωλήσεως έμπορευμάτων και βιομηχανικών προϊόντων.	10.682.857.63
Διαφ. φόρου καθαράς προο. 1025	139.819.80		
Φόρος έπιμελητηρίου 1925—26	10.395.—		
οικονομικών 1925—26	1.376.90		
υπαλλήλων 1955—26	152.986.95		
άδειας άσκησ. έπιτηδ. 1926-27	84.002.70		
Τόκοι: Τόκοι και προμήθειαι Τραπεζών	394.802.30		
Αποδόσεις: Προς ελάττωσιν αξίας εγκαταστάσεων, κτιρίων και μηχανημάτων	700.457.60		
Προς απόσβεσιν έπιπλων, σκευών, εγκαταστάσεων πτατηρών, άποθηκών και οργάνων μεταφορών	185.813.20		
Προς απόσβεσιν τυπογραφικών στοιχείων	259.574.05		
Προβλεψίς δι' επισφαλείς απαιτήσεις	200.000.—		
Φόροι άμφοδίου:			
Έπί μερίσματ. μετόχων 3.524.804.20 προς 23.40	824.804.20		
Προς μερίσματ. 438.675.74 > 23.40	102.650.33		
> ιδρυτ. τίτλων	23.40		
> ποσοστών Δ. Συμβουλ.	140.376.24		
Διαιρέμενα διά την παρούσαν χρήση	960.302.36		
Αφαιρέμενα διά την έπομένην χρήση	3.605.187.47		
	50.846.80		
	Δραχ.	Δραχ.	10.707.935.63

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΘΑΡΩΝ ΚΕΡΔΩΝ ΔΡΑΧ. 4.616.336.63

Προς σχηματισμόν τακτικῆς ἀποθεματικῆς	2.400.000.—
Τακτικῶν μερίσματα ἐπὶ 60.000 μετοχῶν πρὸς Δρ. 40.— κατὰ μετοχὴν	1.124.804.20
Τεκτακτὸν μερίσμα.	3.524.804.20
Μείον φόρος Καθαράς Προσόδου πρὸς 23.40	824.804.20
Μείον φόρος Καθαράς Προσόδου πρὸς 23.50	438.675.74
Μείον φόρος Καθαράς Προσόδου πρὸς 25 ολό.	102.660.13
Μείον φόρος Καθαράς Προσόδου ἐπὶ Δραχ. 1.754.702.97 πρὸς 8 ολό.	140.376.23
Ποσοστά Διοικητικῆς Συμβουλίου ἐπὶ Δραχ. 1.754.702.97 πρὸς 8 ολό.	32.848.03
Μείον Καθαράς Προσόδου πρὸς 23.40	
Φόροι μερισμάτων καὶ ποσοστῶν Διοικητικῆς Συμβουλίου ὡς ἄνω	
Υπόλοιπον εἰς νέον	Δραχ.
	4.616.336.63

Το μερίσμα εκ Δρ. 58.75 μείον φόρου καθαράς προόδου Δρ. 13.75 κατά μετοχήν, ως και Δρ. 219.33 μείον φόρου καθαράς προόδου Δρ. 51.33 κατά ιδρυτικών τίτλων πληρωθήσονται μετά την έγκρισιν του παρόντος Ισολογισμού υπό της Γενικής Συνελεύσεως των μετόχων εν ήμερā καθορισθησόμενη υπό του Διοικητικού Συμβουλίου.

Έν Αθήναις τή 11 'Απριλίου 1927

ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Δραχ.	150
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	75
ΕΤΗΣΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (γενικώς) ε	1	
» ΑΜΕΡΙΚΗΣ Δολλάρια	5	
Εξάμηνοι συνδρομαί Έξωτερικού και τρίμη- νοι Έσωτερικού δεν γίνονται δεκταί.		

— Διὰ δημοσιεύσεις ἀγγελιών ιδιαίτεροι συμφωνίαι.

— Τα ἐμβάσματα ἀπευθύνονται δι' ἐπι-
ταγής πρὸς τὴν διεύθυνσιν.

— Διὰ πᾶσαν ἀνωμαλίαν περὶ τὴν ἀπο-
στολὴν τοῦ φύλλου οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ
παρακαλοῦνται ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὴν
Διεύθυνσιν.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΙΟΥΝΙΟΥ

ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ Ο Β' ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ Δ. ΓΟΥΝΑΡΗ

ΘΑ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΗ:

— Τὴν ἄφιξιν τοῦ Γούναρη εἰς τὴν Ἑλλάδα τῷ 1920 καὶ δλό-
κληρον τὸν μνημειώδη προγραμματικὸν λόγον τῶν Πατρῶν καὶ
ἄλλους λόγους του.

— Τὴν πολιτικὴν μονομαχίαν Γούναρη—
Βενιζέλου ἐπὶ τοῦ Δυναστικοῦ ζητήματος.— Τὰ
ζέμενα τῶν δηλώσεων Βενιζέλου—Γούναρη.—
Ὁ Γούναρης ἀρχηγὸς τοῦ ἀγῶνος.

— Τὴν ἐκλογικὴν περίοδον, τὴν νίκην τοῦ
ἀντιβενιζελισμοῦ, τὴν ἐπάνοδον τοῦ Κωνσταν-
τίνου κ. λ. π.

— Τὸ ἔργον τῆς Γ' Ἐθνοσυνελεύσεως.—
Μνημεῖοις ἀπορεύσεως τοῦ Γούναρη.— Τὰ
στρωτικά, πολιτικά καὶ διπλωματικά γεγο-
νότα κ. λ. π.

— Τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν.— Τὴν
ἐκρηξιν τῆς ἐπαναστάσεως Πλαστήρα.— Τὴν σύλληψιν καὶ φυλάκισιν
τοῦ Γούναρη καὶ τῶν συντρόφων του.— Τὰ προηγηθέντα τῆς δίκης κλπ.

— Ὁλόκληρον τὴν δίκην τῶν πολιτικῶν, (τελίδες 350).

— Τὰ προηγηθέντα τῶν τουφεκισμῶν.— Τὴν περιγραφὴν τοῦ
φρικώδους δράματος κλπ. κλπ.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

Ο Α. ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΟΥΝΑΡΗ

Σελίδες 500.— Σχήμα μέγα.— Εικόνες 17.— Κεφάλαια 9.

Ἐκδοσις βαρύτιμος θαυμασθεῖσα ὑφ' ὅλου τοῦ τόπου.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡΧΜ. 75

Τὰ Γραφεῖα τῆς “Νέας Ἐποχῆς,, ἀποστέλλουν τὸ βιβλίον ἀντὶ 75 δραχμῶν καὶ ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν εἰς 6 μέρη δὲν ὑπάρχουν βιβλιοπωλεῖα καὶ πρακτορεῖα Ἐφημερίδων,

Τὸ Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων τῆς Ἑταιρείας Ἑλληνικοῦ Τύπου ἀνέλαβε τὴν ἀποκλειστικὴν διάθεσιν τοῦ βιβλίου διὰ τῶν ὑποπρακτορείων τοῦ τῶν ἐπαρχιῶν.